

Tara Scott (Lethenyi Zoltánné): *Téli emlék*

Leesett a hó, az éjjel. Reggel a konyhában kihúzva a sötétítő függönyt, fehér téli kép fogadott. Még az erdő fáinak ága is vastagon havas volt ebből tudtam, hogy kemény mínuszok „röpködnek”, ahogy mondani szoktuk. Ránéztem a külső ablakhőmérőre, s valóban mínusz hat fokot mutatott. Betettem a mikróba a vizet a kávémnak, s nagyot ásítva újra az ablakoz léptem. A cinkék hada éppen időben, mint minden reggel fél hét körül ellepte az etetőket. Három fából készült, és öt darab két literes üdítős palack függ a nagy diófánkon. Félig üresen himbálta őket a szél. „Gyorsan fel kell töltenem, addig csipkedhetik a szalonnákat”- gondoltam, és sietve elkészítettem a kávé. Felhörpintettem s csak utána éreztem, hogy bizony még elég forró volt. Mosdottam, öltöztem s feltöltöttem a dobozt a kamrában álló napraforgós zsákból. Az előtérben a kutyák a léckaput csapkodták jelezve, hogy ők is az udvarra szaladnának már. Kinyitottam a bejárati ajtót, s egyszerre tódultak kifelé, majd az ajtóban hirtelen megálltak s rácsodálkoztak a fehérségre. Szinte egyszerre lódultak meg újra, s belevetették magukat a puha hóba. Pár pillanatig néztem önfeledt játékukat, majd visszamentem a konyhába s a teraszajtón át kiléptem az udvarra. Abban a pillanatban a cinkék felröppentek, s eltűntek az erdő irányában. Odaléptem a diófához, és elkezdtem feltölteni az etetőket. A törzs túl oldalán, egy nálam magasabb ágon ült a „kiáltó”. Én neveztem el azt a cinkét, amelyik a többiek távozása után marad, és míg én bele szórom a magokat az etetőkbe ő torkaszakadtából kiabál. Hosszú évek óta etetjük a madarakat, volt időm megfigyelni. Hívja hangjával, a többieket enni. Lenézett rám, és elhallgatott. Apró, fekete csillogó szemét le nem vette rólam. Nem mozdultam.

-Te vagy az? Csak te lehetsz, hiszen te már tudod, hogy nem kell tőlem félni.

Továbbra is mozdulatlanul nézett, majd felemelte a fejét és újra rázendített. Mozgás támadt körülöttem, s biztos távolban, de egyre többen fogtak körül az ágakon. Már az utolsó etetőt töltöttem fel. Volt, amelyik rárepült a mellettem még forgó palackra kikapott egy magot, majd leült a fölöttem lévő ágra s kis csőrével

az ághoz csapkodva feltörte. Ha kicsit ugrottam volna, elérem. „Megszoktak már”- gondoltam, s elindultam vissza a konyhába. Csak a ház melegében éreztem, menyire fáztam már. Visszatettem a dobozt a helyére, s újra néztem az ablakból a madarakat. Akkor is ilyen nagy hó volt, azon a tavaly téli napon. Reggeliztem a konyhában az ablaknak háttal, a bejárati ajtóval szemben van a helyem. Egy nagy koppanás az ablakon, s én majdnem felugrottam annyira megijedtem. Pont olyan hangja volt, mint amikor hógolyó találja telibe az üveget. De negyven méterről, csak nem találja el valaki az ablakot? Felálltam, kinéztem. Nem láttam semmit. Kinyitottam a teraszajtót, s a felgyülemlett hó tetején az ablak alatt egy cinke feküdt a hátán. Gyorsan felkaptam, s behoztam. Leültem, s óvatosan széjjelebb nyitottam a markom. Élettelenül feküdt a kis tollas test, csukott szemmel. Elkezdtem lehelni s közben észrevettem, hogy a bal lábán az ujjacskái között egy jeges hódarab van. Közelről ráleheltem, míg folyékonyá nem olvadt. Papír zsebkendővel leittattam, s akkor megmozdult a lába. A szeme, még mindig csukva volt. Azóta sem tudom honnan jött az ötlet, a mutatóujjam begyével elkezdtem masszírozni a mellkasát körkörösén, óvatosan. Olyan pici volt. Nem tudom mennyi idő telt el, egyszer csak megmozdult a feje, és kipattant a szeme. Ijedten pislogott rám, kis idő múlva megpróbált talpra állni. Szorosabbra zártam a markom nehogy leessen, s melengettem még kicsit. Éreztem, hogy egyre jobban erőre kap. Óvatosan nehogy megnyomjam, kivittem és beletettem az egyik házformájú fa etetőbe. Az ablakból néztem. Úgy tíz percig figyeltem úgy gondoltam, ha kiesik, visszahozom. Közben feltettem a levesnek a vizet forni. Még egy-két percig tettem-vettem az ebéd érdekében, s mikor újra kinéztem nem láttam a fejét, ott ahol addig volt.

Kisiettem, ahogy csak a hóban tudtam, de eltűnt. Ki nem eshetett, mert a havon feküdt volna tehát csak elrepülhetett. Az ágra néztem, ahol az imént a kiáltó ült. Talán valóban, éppen ő volt. Míg merengtem, lassan nagy pelyhekben újra esni kezdett a hó.